ISSN 0132-4462.
№ 3 2004
БЕРЕЗЕНЬ

перець

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

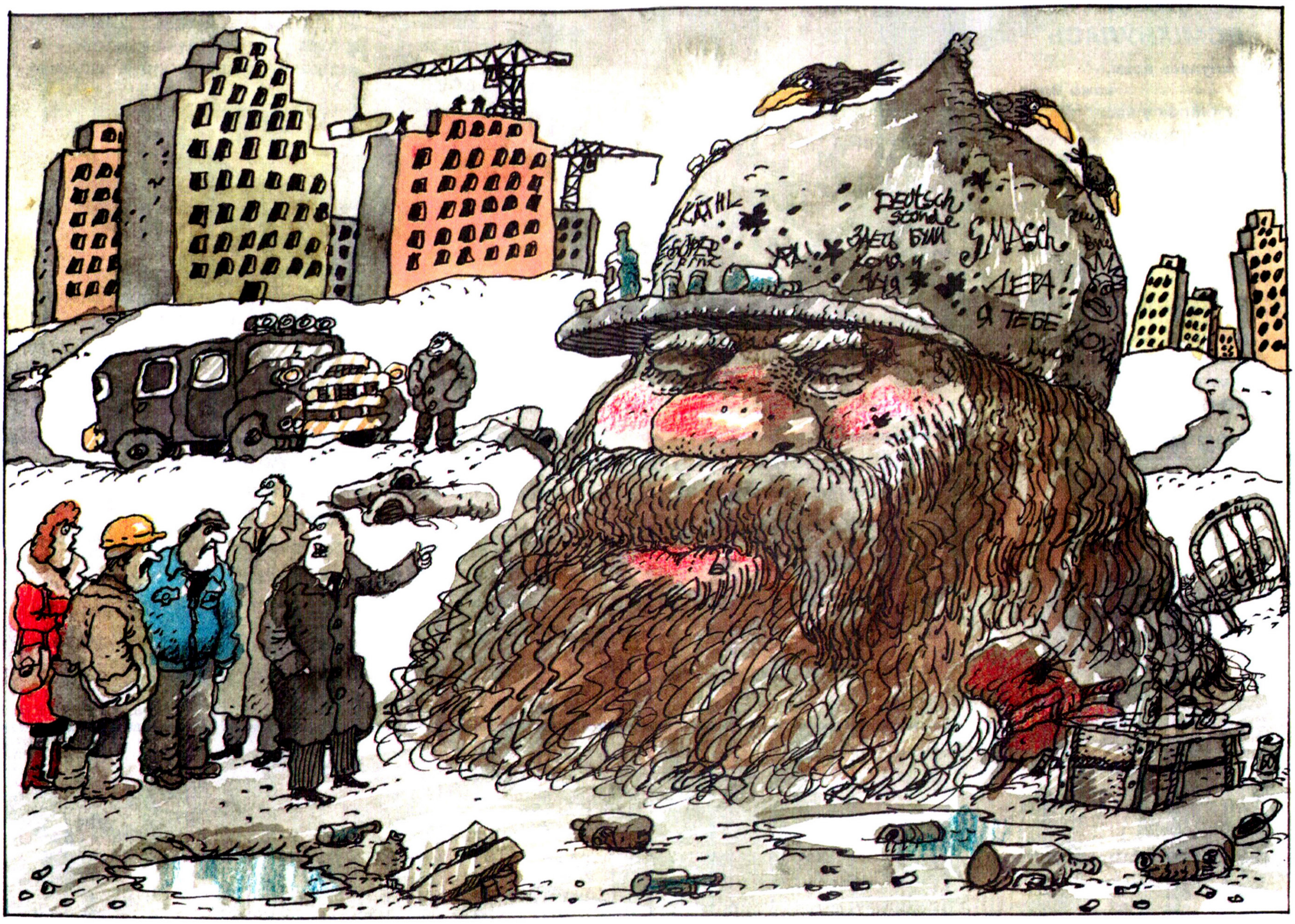

— Так... Голову доведеться зносити ще раз. Тут ми збудуємо новий торговельний комплекс.

Іван САВЛЮК

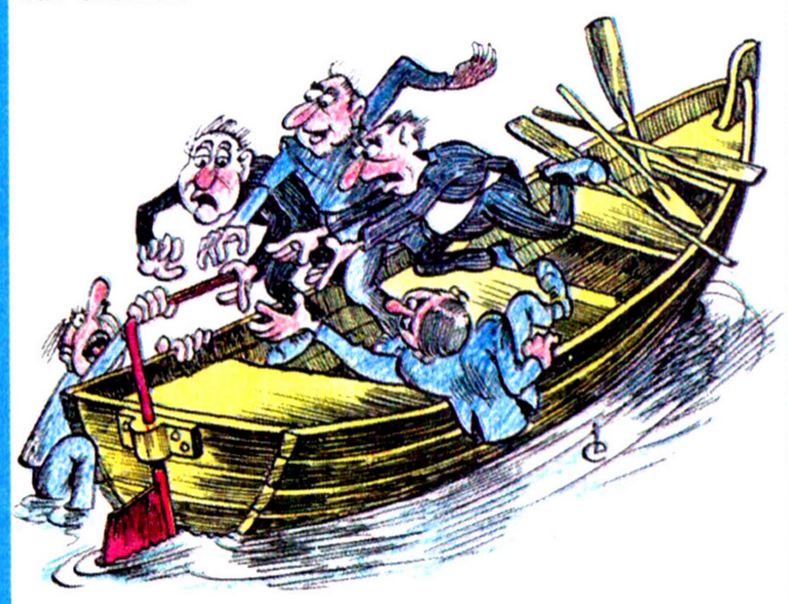

Василь ФЛЬОРКО

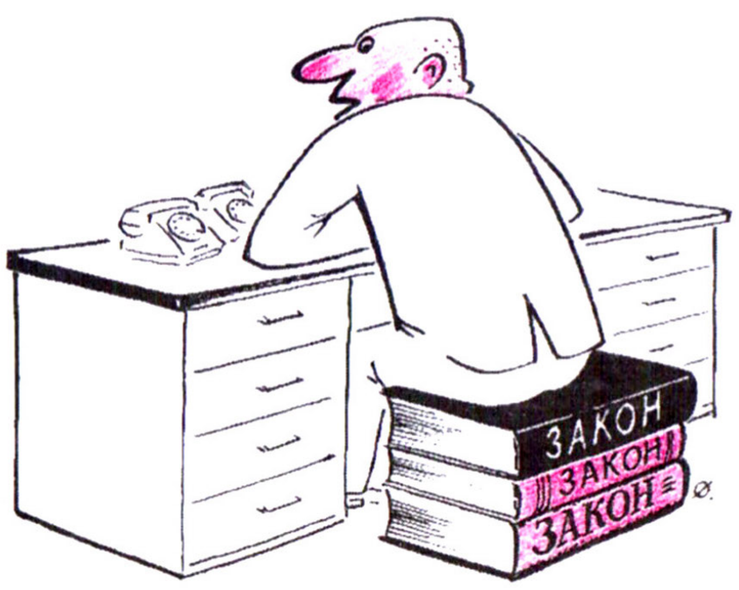

Іван САВЛЮК

ІАП
ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ»

«ГУЛЯЙПОЛЕ»

Гарні бур'яни вродили на 150 тисячах гектарів минулого року на Сумщині. Саме таку площу орної землі так і не змогли обробити селяни. «Якби обмолотили ті бур'яни, то врожай був би вищим, ніж по деяких зернових»,— гірко жартують земляки Остапа Вишні. Чи дочекають плуга ті гектари цієї весни?

А ЧИ ЗАПЛАТЯТЬ ВОДІЯМ?

До Дня незалежності України планується завершити будівництво автобану «Київ-Одеса». Будівництво ведеться не лише на виділені урядом кошти, а й за рахунок однієї італійської компанії. Проїзд по тій частині, яку будують за рахунок кредиту італійців, а це 282 кілометри (дві третини автобану), буде обходитися власникам легкових авто — 12 копійок за кілометр і 33 копійки — водіям вантажівок.

«Автобан — це добре,— говорили при зустрічі з кореспондентом ІАП водії. — За гарні дороги згодні платити, якщо держава буде виплачувати за проїзд такими «трасами» і «магістралями», на яких не кожен танк проїде. А ми по них їздимо. Гробимо свої авто. І ніхто ні копійки не компенсує».

СТАРІСТЬ НЕ РАДІСТЬ

Міжнародна організація праці, що входить до ООН, провела разом з Держкомстатом України дослідження серед дев'яти тисяч наших громадян. Виявилося, що більша частина з них має прибутки нижчі встановленого прожиткового мінімуму. Кількість працівників, які не одержували заробітну плату в минулому році, зросла. Чи зможуть вони розраховувати на пристойну пенсію на старості?

Георгій МАЙОРЕНКО

«Гомоніла Україна, довго гомоніла...» *(Т. Шевченко).*

ДОЛЯ ВСМІХНУЛАСЬ

— Всміхнулась доля,—
каже Влас,—
На носі вибори у нас.
Тож прийде радість
в кожну хату:
Підвищать пенсії й зарплату.

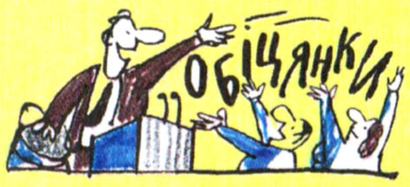

ДОРЕФОРМУВАЛИСЬ

Третій день шукають люди
Агронома на ланах:
Оглядав він просо й гречку,
Й заблудився у бур'янах.

ВОВЧИЙ НАКАЗ

Вовк вірним псам
віддав наказ:
«З'їдайте тих,
хто проти нас».

ХТО БІЛЬШЕ

Петро з поля серед ночі
Тягне все, що бачать очі.
Бо задумав чоловік
Вкрасти більше, ніж торік.

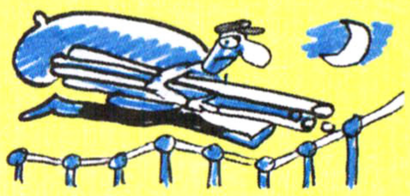

ЧОМУ НЕМА ЖИТТЯ
Сучасна баєчка

Пес шепоче до Вола:
— Вовк у лузі з'їв Козла.
— Не хвилюйсь.
Козлів в нас тьма.
Через них життя нема.

Василь УДОВИЧЕНКО.

с. Удовиченки
Зіньківського району
на Полтавщині.

ІРОНІЗМИ

● *Адміністративна реформа: керівники залишилися, підлеглих скоротили.*

● *Обіцянка — один із видів оплати за працю.*

● *Вища юридична освіта потрібна і для того, щоб грамотно обходити закони.*

● *Коли запрошують: «Ну, приходьте», то це означає: «Приходьте, якщо совісті у вас немає».*

Юрій РИБНИКОВ.

● *Якби Дон-Кіхот хоча б один день подивився телевізор, то неодмінно б переключився з вітряків на телевежі.*

● *Щоб високо злетіти, часто треба низько впасти.*

● *Сіль у тім, що життя — не цукор.*

● *Партійність: оптовик.*

● *Чим волохатіша рука, тим кучерявіше життя.*

Борис РЕВЧУН.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Пане, допоможіть солдату! Купіть бомбу або дві гранати...

Олексій КОХАН

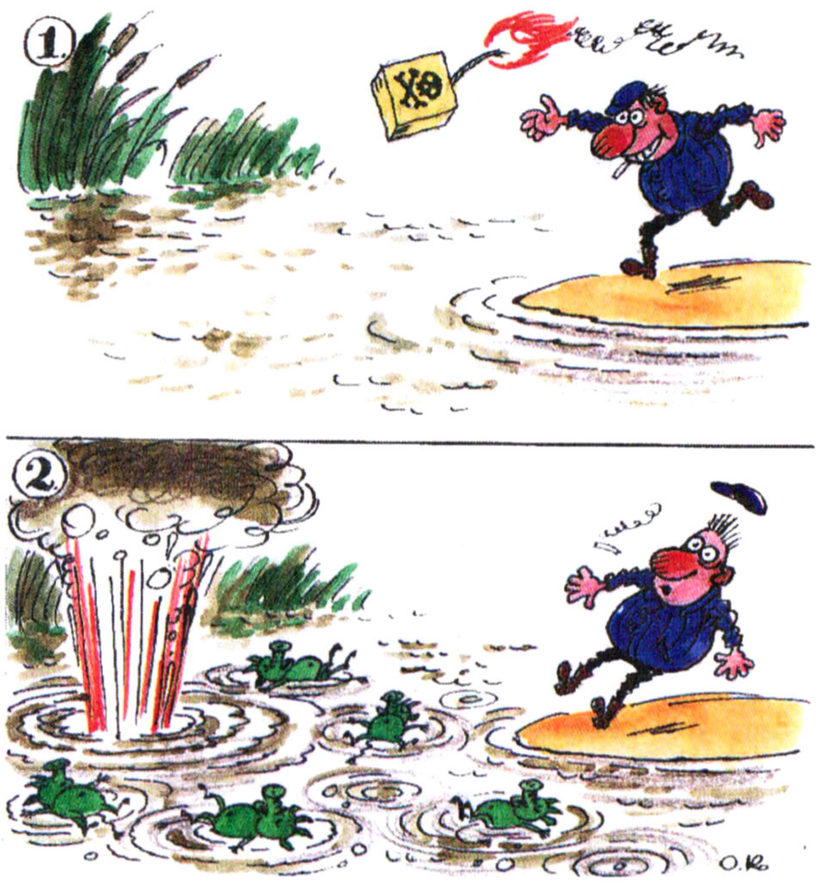

Валерій ЧМИРЬОВ

— Не хвилюйся! Завтра ремонт починаємо, то нехай душу відведе, молодість згадає!

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ОСЕЛЯ — житло ос.

БАГНЕТ — заболочене місце.

МІГРЕНЬ — рух населення.

КРЕМІНЬ — косметичний засіб.

БРАСЛЕТ — стиль плавання.

Василь ПАВЛІВ.

Олексій КОХАН

Зачекаємо листа

Лідія Андріївна зустріла чоловіка на порозі, не чекаючи, доки він роздягнеться, потягла у вітальню.

— Розумієш, пупсик,— щебетала весело.— Щойно листа отримала. Дуже приємного.

— Геннадій із Фастова? — кинув здогадку Макушко, на ходу скидаючи плаща.

— Автор невідомий.

— Не може бути!

— Правда.

— Адресу переплутав?

— Ні. І будинок, і квартира наша. Прізвище теж.

— Цікаво.

Лідія Андріївна взяла конверта, витягла аркуш паперу й медовим голосом прочитала:

«Дорога Лідіє Андріївно! Даруйте за турботу, але хочемо Вас порадувати. Нам стало відомо, що ваш чоловік Христофор Никонович збирається зробити вам приємний сюрприз. Він купить вам норкову шубу, імпортні чобітки, капелюшок із страусового пір'я, золотий годинник і перстень за тисячу гривень. Заздримо вам і бажаємо всього найкращого.

Ваші сусіди».

Зробивши паузу, Лідія Андрівна спитала:

— Що ж ти, пупсику, від мене приховуєш? Чужі люди пишуть, а я і не здогадуюся. Коли ж ти збираєшся мене ощасливити?

— Одразу після того,— крекнув Макушко,— як дописувач надішле чергового листа, в якому повідомить, де мені взяти гроші на ці покупки.

Віктор СЕМЕНЯКА.

м. Полтава.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Перед тим, як з'їсти бабусю, не забудь поздоровити її з днем Восьмого березня.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

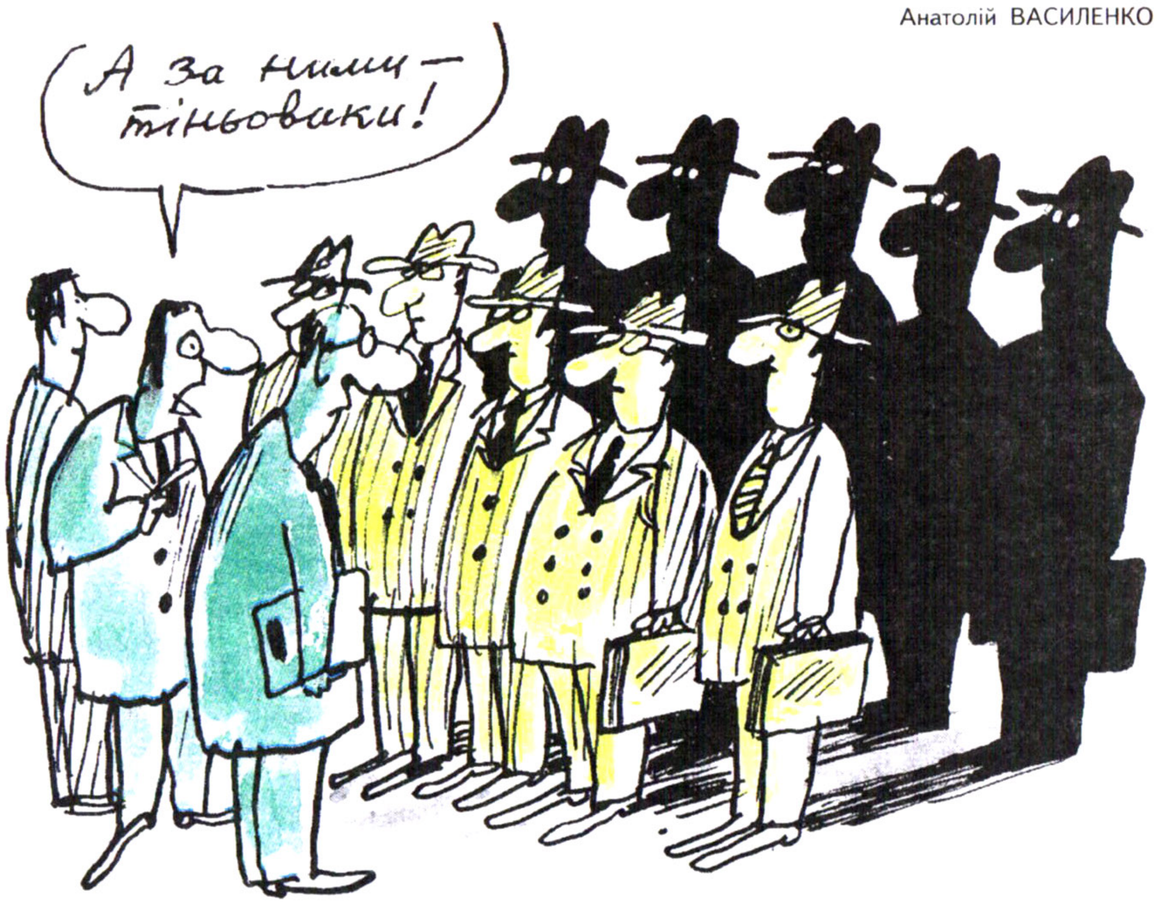

Майже з натури

«ПРОФЕСІОНАЛИ»

Якось зайшли до ресторану податковий інспектор, працівник державтоінспекції та митник. Добряче повечеряли, гарно випили. Зібралися вже йти. А тут офіціант з рахунком.

Підбіг і тицяє його під ніс податковому інспектору. Той глянув на папірець і аж почервонів:

— Це грабунок! — кричить. — Завтра до вас податкова інспекція нагряне!

Офіціант перелякався і з рахунком до даішника:

— Та ви що?! — обурився і той. — Та я... та ми... Завтра вашого директора на кожному посту будемо зупиняти! Побачимо, якої ви тоді заспіваєте...

Офіціант не знає, що й робити. На всяк випадок дав рахунок митнику. Той дістав із кишені окуляри, уважно все прочитав, а потім і каже:

— Так, бачу, документи у вас в порядку. А де ж гроші?

Іван БУРМАКА.

м. Немирів на Вінниччині.

До 190-річчя з Дня народження Т. Г. Шевченка

Анатолій ВАСИЛЕНКО

«Слова та голос — більш нічого».
(«Ну, щоб, здавалося, слова...»).

Георгій МАЙОРЕНКО

«І задком,
І передком
Перед паном Хведірком».
(«Гайдамаки»).

Олексій КОХАН

«Мені однаково, чи буду
Я жить в Україні, чи ні».
(«Мені однаково...»).

Олексій КОХАН

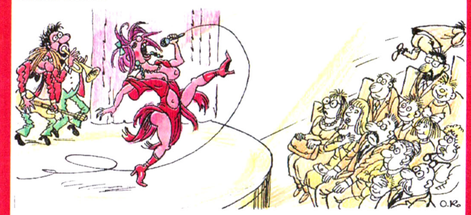

«А перед ними опинилось
Те, що співало. Жаль і страх!»
(«Відьма»).

Анатолій ВАСИЛЕНКО

«Не дуріте дітей ваших,
Що вони на світі
На те тільки, щоб панувать...»
(«І мертвим, і живим, і ненародженим...»).

Георгій МАЙОРЕНКО

«А ми дивились,
та мовчали
Та мовчки чухали
чуби».
(«Юродивий»).

Георгій МАЙОРЕНКО

«...Неначе човен в синім морі
То виринав, то потопав...»
(«Причинна»).

Георгій МАЙОРЕНКО

«...Нащо стали на папері
Сумними рядами?»
(«Думи мої...»).

Олексій КОХАН

«Цвітуть сади; біліють хати,
А на горі стоять палати...»
(«Княжна»).

Анатолій ВАСИЛЕНКО

«Тричі крига замерзала,
Тричі розтавала...»
(«Наймичка»).

Валерій ЧМИРЬОВ

«Єсть на світі доля,
А хто її знає?»
(«Катерина»).

Олексій КОХАН

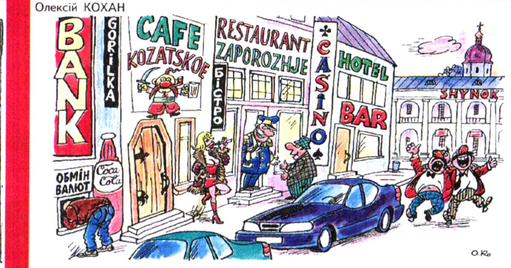

«У Києві на Подолі
Козаки гуляють».
(«Чернець»).

Анатолій ВАСИЛЕНКО

«Та отечество так любить,
Так за ним бідкує,
Так із нього, сердешного,
Кров, як воду, точить...»
(«Сон»).

ЩО ТРЕБА?

Батько до сина:

— Скажи мені, що тобі потрібно, щоб ти добре вчився?

— Гроші для вчительки.

ПРОБЛЕМИ

Слідчий до затриманого:

— Ви раніше мали проблеми з міліцією?

— Мав, пане начальнику.

— Які?

— Три роки тому міліціонер позичив у мене тисячу гривень і не хоче повертати.

Усмішки з конверта

А ЯКЩО...

Таксист привіз діда до села та й каже:

— З вас десять гривень.

— Зачекай, я піду до хати, візьму у баби гроші і розрахуюся.

— А якщо баби немає вдома?

— Позичу в сусіда.

— А якщо сусід не позиче?

— Тоді відвезеш мене назад до міста.

ПОГОДИТЬСЯ

Свекруха до невістки:

— Від сьогодні вари борщ ти.

— Чому?

— Бо синові мій чомусь не подобається.

— Не турбуйтеся, мамо. Я йому скажу, що ваш борщ смачний, і він погодиться.

Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська.

ФРАЗИ

✓ *Людина, котра вміє показати, що вона дурніша свого начальника: дисциплінована людина.*

Роман КРИКУН.

✓ *Найкраще працювати рятувальником у тих, хто тоне у розкоші.*

✓ *Король голий? Зате свита ж яка!*

Василь МОМОТЮК.

Несподіваний капець,

На Масляну, коли чарку під холодець випили... а потім ще й під млинці... і під вареники з сиром, товариство, що зібралося на «фазенді» фермера Остапа Михайловича, затягнуло «Цві-і-т-е-е те-е-ерен!..» Терен «цвів» недовго, оскільки більшість з нас знає майже всі народні пісні, але... не більше першого куплета.

Отож, ентузіазм закінчився на словах:
«Хто з любов'ю не знає-є-ється,
Той горя не знає-є-є...»

Аби не знати горя, налили ще по чарці. І тут, відкашлявшись, мовив дід Микола: «Коли я був малим, то мій прадід на Масляну завжди співав:
Ой, вип'ємо, родино,
Щоб нам жито родило,
І житечко, і овес —
І зібрався рід увесь...»

Усі дружно підхопили проспіване дідом , знову наштрикнули на виделки по варенику з сиром і так само дружно дзеленькнулися чарками:

— Дай Боже, щоб вродило!

— Жито-пшениця і всяка пашниця!

— Та жито й пшениця вродять, якщо сильні морози навесні не «зареферендять» і посухи влітку не буде,— постукав Остап Михайлович пальцем по столу з тирсоплити.— А от як бути з картоплею? Колорадський жук геть замучив...

— І не кажіть, Михайловичу,— заквакали головами гості.— Що воно за напасть така?! Нічого його, клятого, не бере. Ти йому отруту, можна сказати, з ложечки кожному даєш, а він тільки вибрикує і листя картопляне жере, як з голодного краю. Хоча кажуть, що Америка і не бідна. Але по тих жуках цього не скажеш. Якби було для них там харчу навалом, то вони б до нас не емігрували...

"Державна таємниця"

Потім думки розділилися:

— У академіків нагород, як колорадських жуків, а придумати нічого не можуть...

— Та у них фінансування знаєте яке?! Може, вистачить, щоб якомусь жукові ногу відірвати...

— Кажуть, у баби Мотрі самогон сильнодействующий... Перегаром на жука дихнеш — «колорадо» і готовий. Правда, після того картоплю печеною виконують. А на тому місці три роки потім нічого не росте. Навіть пирій.

— До неї б академіків приставити...

— Не треба, нехай живуть...

— Жуки чи академіки?

— Зрозуміло, що академіки...

— Що ви там голови собі сушите? Колорадських жуків цього року в Україні не буде!— урочисто прошамкотів дід Микола.

— Звідки це ви знаєте?— поставили на стіл чарки гості.

— Правнук із Києва написав... Отак...

Оскільки правнук діда Миколи вже кілька років служив в урядових структурах і навіть оформив прадіду пенсію держслужбовця, хоч той був лише сторожем при сільраді, всі враз замовкли, аби почути сенсаційну новину.

— І що ж Андрійко Іванович пишуть?— вихопилося у когось з нетерплячих.

— Що пишуть?.. З бюджетом плохі діла, пишуть...— здалеку почав, підперши рукою захмелілу голову, дід Микола.— І на те увели податок, і на се... А грошей не вистачає...

— Так обклали ж, як вовка помідорами,— зітхнув хтось.

— А до чого тут жуки?— запитав Остап Михайлович.— Вони у нас що, з бюджету харчуються? Чи, може, їм тепер пенсії призначатимуть? Аби селянам легше було...

Усі дружно засміялася:

— Та тієї пенсії не кожному колорадському жуку «на пропитаніє» вистачить!..

— Темний ви народ...,— мовив на те дід Микола.— А там... уверху, мудрі голови сидять. Незабаром, правнук написав, хочуть запровадити у нас податок... на колорадських жуків. Дуже прибуткова для бюджету, виявляється, стаття. Тепер вистачить грошей і на вчителів, і на лікарів, і на армію... У нас же тих жукі-і-ів!

Хто у той час вареника надкусив, то й нежованим і проковтнув:

— Та не може бути?!

— У нас і не таке може бути.

— Та у нас... Ех!.. Це ж у нас...

— А з якого числа отой податок уведуть?!— після короткої суперечки сполошилися за столом.

— А ось цього Андрійко Іванович не написали,— підняв чарку дід Микола.— Мабуть, державна таємниця...

Хвилин через десять за столом уже нікого не було.

— Капець жукам!— тільки й сказав Остап Михайлович, зачиняючи за останнім гостем рипучу хвіртечку.

Михайло ПРУДНИК.

Репортаж із сучасного минулого

На автобусній зупинці в око впала об'ява: «Машиною за помірну плату можу доставити вас у минуле». Внизу номер телефона.

Зацікавився, зателефонував, домовився. Та коли побачив біля під'їзду пошарпаний фургон, якими мені начебто належало відбути мандрівку у часі, завагався.

— Не сумлівайся!— підбадьорив мене власник унікального транспортного засобу. Відчинив у задній стінці двері і тицьнув рукою у темне нутро фургона: — Залазь!

Дорога у минуле виявилась такою ж, як і у майбутнє: гуцикало, ніби на околицях шахтарського містечка. Врешті підкинуло так, аж щось кавкнуло — чи то в фургоні, чи то в мені. «Мабуть, перестрибнули часовий рубіж»,— подумалося. І справді, ще якийсь час потрясло, покидало сюди-туди та й утихомирилося. Дверцята відчинилися і я зліз на землю...

Ми були на околиці шахтарського селища. Навколишні краєвиди не відрізнялися від нинішніх — похмурий терикон, руїни якоїсь шахти, бездоріжжя, незоране поле із засохлими бур'янами... А неподалік чорнів якийсь вузький отвір — чи то печери, чи то підземного ходу. Ми підійшли ближче. Двоє чорнющих чоловіків, що спритно вилізли із підземелля на світ Божий, угледівши нас, анітрохи не здивувалися — отак, нібито гості з майбутнього для них ніщо. Аж трохи обидно стало за себе і сучасників.

Хазяїн машини щось пошепки переговорив із тими двома. Мені дали порепену каску на голову, і ми порачкували під землю.

Неймовірна тіснота, задуха й темрява похилої нори не сприяли збадьоренню настрою. Тим часом один із моїх супутників узяв на себе обов'язки провідника-екскурсовода. І я дізнався, що цю нору, завглибшки до двадцяти метрів, вони втрьох викопали за пару тижнів і ось уже кілька місяців довбають тут вугілля. Зі збутом проблем нема, бо після того як у містечку закрили відразу чотири шахти із шести, забезпечитися паливом на зиму стало проблемою із проблем. От і взялися безробітні гірники вирішувати її самотужки, удавшись до примітивних «копанок», та у такий спосіб на кусень хліба заробляти...

Отут хтось кмітливий та обізнаний може зауважити, що кореспондент «Перця» замандрував не в давнину, а всього-навсього у одне із гірняцьких міст — приміром, у Сніжне чи Торез, де подібний промисел нині найбільш поширений; що той драндулет — ніяка не машина часу.

Одверто признаюся: перечити йому не буду. Більше того: точнісінько те ж саме я сказав власникові драндулета. Але він тільки плечима знизав:

— Ну то й що? І при чому тут якась там машина часу?! От народ пішов!— начитається одне з другим усякої фантастики, а тоді ще й претензії виставляє!.. Я обіцяв доставити тебе машиною у минуле. І доставив. Чи, може, скажеш, що побачене тут — то сьогоденні завоювання прогресу?..

Сказати такого я, звичайно, не міг. То було таки ж минуле. Сучасне, сказати б, минуле...

У теперішніх норах паливо добувають хто чим може — прадідівським обушком, кайлом, ломом тощо. І, як і добру сотню літ тому, рачкують тісними виробками, тягнучи за собою мішок чи «санки» з вугіллям. Під землю все частіше опускаються не тільки чоловіки — бувалі гірники, а й жінки і навіть діти. У Сніжному, наприклад, як «робочих конячок» якийсь час використовували цілу дитячу артіль. Оформивши опіку над десятьма неповнолітніми дітьми 1985—1992 років народження, сім'я Гордєєвих почала нелегальний вуглевидобуток у виробці закритої шахти «Ремівська». Діти змушені були по черзі тягати на поверхню відра з вугіллям із глибини 300 метрів! Прокуратура Сніжного порушила карну справу.

До карної відповідальності не раз пробували притягати й інших нелегальних вуглярів, однак «копанок» не меншає. Отож якось узялися, було, навіть загортати їх бульдозерами, влаштувавши спеціальну облаву. До цього ж методу місцева влада вдалася ще одного разу — напередодні приїзду до міста дуже поважної персони: побоювалися, що дорога, якою мав їхати броньований лімузин, може в порожню виробку «просісти». Панцерник промчав, слава Богу, без пригод, і відновлені нелегальні копанки знову запрацювали у звичайному режимі. А місцевій владі й досі ніби тільки й залишається що безпорадно розводити руками. Бо тут навіть найпотужніший бульдозер — безсилий. Зарадити справі можна тільки в один спосіб: забезпечити всіх працездатних «печерних вуглярів» нормальною роботою з гарантованою, достойною і своєчасною оплатою. Утім, на нинішні часи та порядки, це видається ще більшою фантастикою, аніж та машина часу.

Павло КУЩ.

м. Донецьк.

Василь ФЛЬОРКО

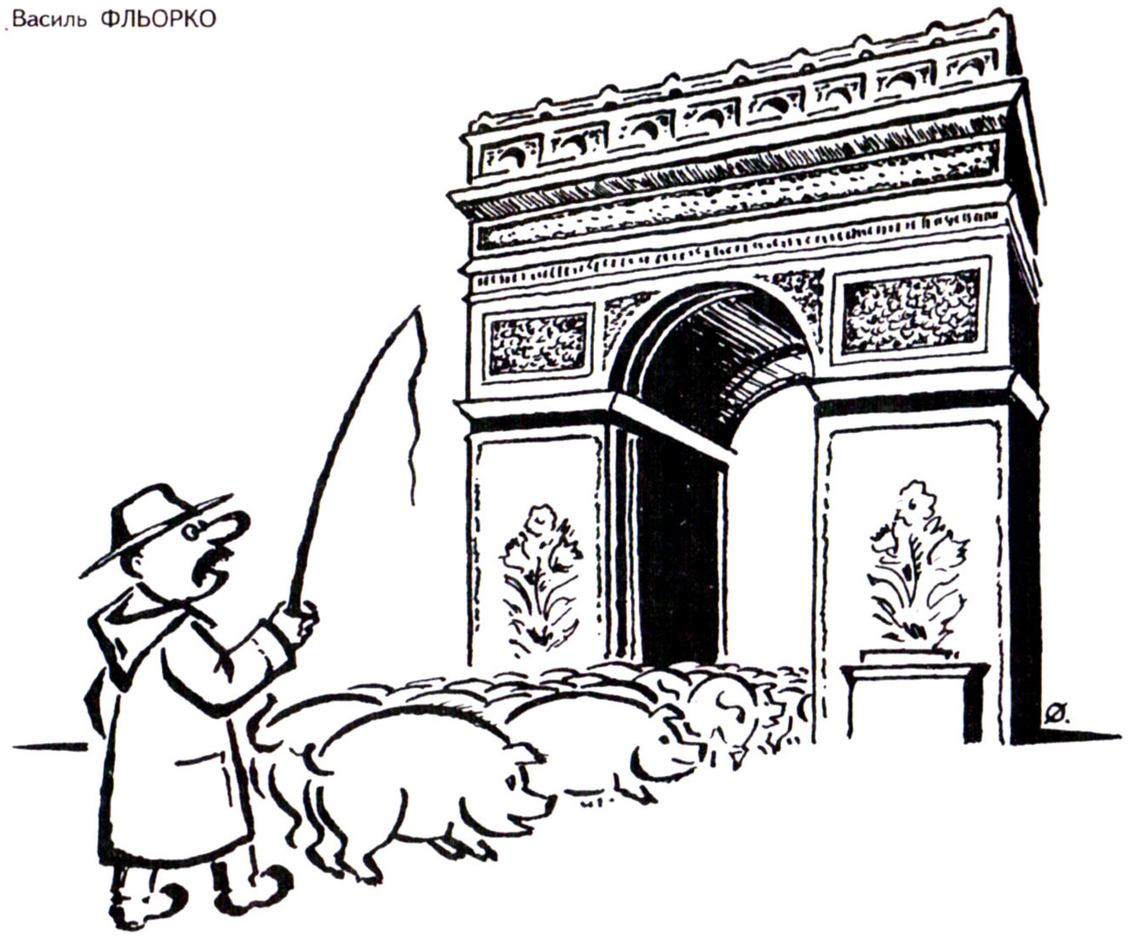

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Я не раз читав на сторінках твого журналу про фальсифіковані продукти. Ось і Президент закликав покласти край торгівлі підробними спиртними напоями і цигарками. Щоправда, кажуть, що важко боротися із цим неподобством. А мені здається, побороти його можна дуже просто. Якщо магазин свідомо приймає фальсифікат і торгує ним, треба забирати у продавців ліцензію на право торгівлі. Коли буде таке суворе покарання, торгівельники спершу подумають: чи варто виставляти на прилавки різні сурогати...

Василь ЧЕГАРА.

м. Жмеринка.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Що, новенький?! Ти як стоїш?!

ІЗ БАЛАЧОК

«А заметіль того дня була! Світу білого не видно, ледь додому добрались. Зайшли до хати, я таке-сяке на стіл: яєць, сальця, збігав на город, огірочків зірвав...»

* * *

«Скромність так і пре з неї...»

Записала Надія СЕМЕНА.

ІРОНІЗМИ

Якщо весільні гості кричать «Гірко!», то це вони діляться з нареченими досвідом власних сімейних стосунків.

●

Три дні гуляли весілля. А коли гості розійшлися, молодята наслідували їх приклад.

●

Перший місяць після одруження, як і водиться, був у них медовим. Наступний за календарем йшов лютий місяць.

Віктор ВОВК.
смт Комінтернівське.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

ФОРМУЛИ

Сліпому, як ретельно не світи,
Усе питатися, куди іти...
Чкурни собі подалі від зануди,
Якщо, звичайно, ви з ним не брати.

❋ ❋ ❋

Отож — ані назад, ані вперед.
Лишається єдине: посеред.
Але і там, приглянутися варто, —
Ачей, не солодке, ачей, не мед.

❋ ❋ ❋

В житті у кожного буває так,
В житті у кожного буває всяк.
Та ще в житті у кожної людини
Буває часом також і ніяк.

❋ ❋ ❋

В старого безпорадного коня
Посеред білого ясного дня
Знімають сміло дітлахи підкови...
Ніхто його і не обороня.

Тарас СЕРГІЙЧУК.

Микола КАПУСТА

— Не забути б змонтувати очисні споруди...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Директор зоопарку на роботу добирається!
— В годину пік по-іншому не можна!

БАЙКИ У ПРОЗІ ● БАЙКИ У ПРОЗІ ● БАЙКИ У ПРОЗІ ● БАЙКИ У ПРОЗІ ● БАЙКИ У ПРОЗІ ● БАЙКИ У ПРОЗІ

МОНОЛОГ КРАЙ ДОРОГИ

Обтесана і обквецяна дьогтем Сосна, котра віднедавна стала телеграфним Стовпом, безугавно кпила з старого Дуба:

— Якби ти не був таким твердолобим, якби менше розпатякував про свій міцногрудий древній рід, не кресали б тебе оце градобій і блискавиці. Стояв би, як і я, з надійним громовідводом. А може, ще й залізобетонну підставку дали б...

ОРЛИНИЙ СЕКРЕТ

— Як ви зуміли сягнути до самісінького сонця?— запитав Горобець Орла.— У вас є якийсь професійний секрет?

— Коли наставав новий ранок, я піднімався трохи вище, ніж у попередній. І так усе життя.

ПОСЛУХАВСЯ РЕФЕРЕНТА

— Диво з нашим Царем,— шепнула Антилопа Зебрі.— Кажуть, мишей став ловити.

— Яке там диво. Референтом же у нього Кіт.

НА ОДИН КОПИЛ

Горобчик не раз, бувало, довірливо розказував родичам про Соловʼя. Цвірінькав, аж поки ті не переконалися, що Соловей — це вилитий сіренький Горобець. Тільки трохи менший.

ПЕРЕЗИМУВАЛИ

Восени Ослові доповіли:

— У Ведмедя нездоровий ухил: смокче тільки одну лапу, а інші в резерві держить. І хоч із харчами всім сутужно, патлатий і не думає з кимось ділитися своїми запасами.

За ослячим наказом у барліг підселили Шакала, Вовка, а затим і Росомаху.

На весну од Ведмедя лишилася тільки шкура.

ПІДСТРИГ

Вовкові вручили депешу: «До вашого закутку їде Лев, підстрижіть і причепуріть овець».

«Значить, цар хоче добряче поснідати»,— змикитив Вовк і наказав знімати з овець шкури.

Іван ВЛАСЕНКО.
м. Київ.

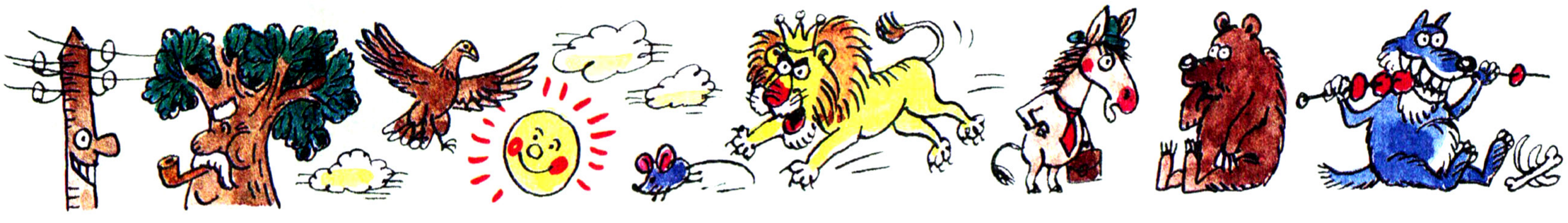

Вінегрет із перцем

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Панове хворі! Міняю бинти та йод на вату та аналгін!

Олег ГУЦОЛ

Валерій ЧМИРЬОВ

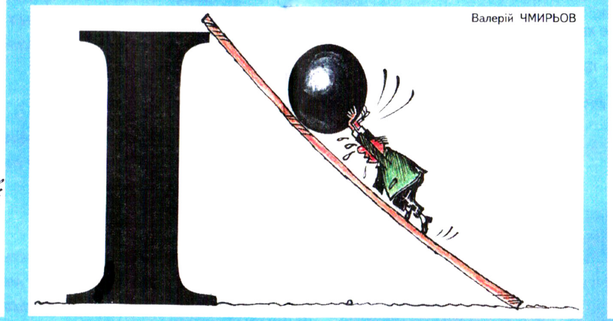

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Хороший спеціаліст, комунікабельний...
— Та бачу, бачу!

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Володимир АДАМОВИЧ

Володимир СОЛОМАШЕНКО

Олексій КОХАН

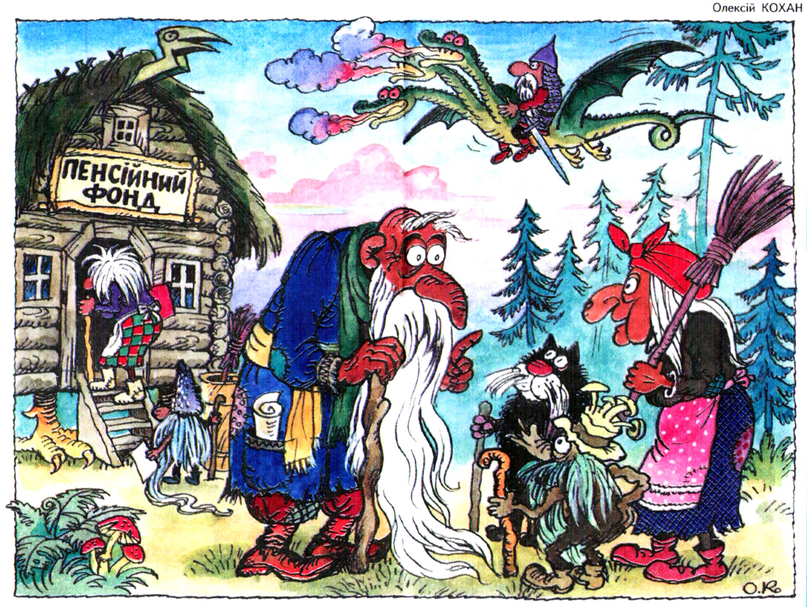

— Кощію, а чому тобі підвищили пенсію лише на 6 гривень?
— Та кажуть, що в мене недостатній стаж і треба оновити довідки за останні п'ятсот років...

Георгій МАЙОРЕНКО

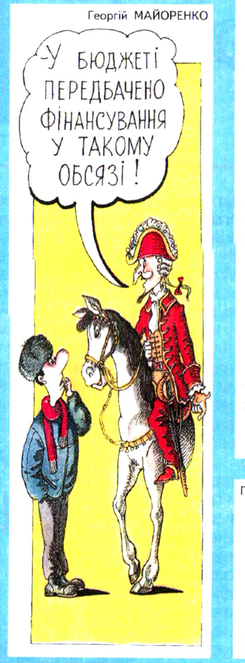

Народні усмішки

ЗНАЙШОВ ВИХІД

— Грицю, ти має дружину?
— Маю.
— Звідки?
— З ближнього зарубіжжя.
— А конкретно?
— З Росії.
— А чому взяв здалека?
— Сказати правду?
— Звичайно.
— Щоб теща менше до нас їздила.

ПІВЛІТРА

Клієнт до офіціанта:
— Холодну закуску і півлітра горілки.
— Горілку ми подаємо у чарках.
— А я хочу у пляшці.
— Добре, але у нас півлітра по шістсот грамів.

ОРІЄНТИР

Мати до дочки:
— Скільки можна міняти чоловіків?
— Тебе дожену і перестану.

НОВИНА

Дружина до чоловіка:
— Ти чув неприємну новину?
— Яку?
— Катерина прямо при людях назвала мене відьмою.
— Цікаво, а хто їй сказав?
— Звичайно, сусідка, бо, крім неї, ніхто не знав.

Почув і записав
Іван ТИШКО.
м. Мостиська.

ЦИГАН В ПОЛІ

Виїхав циган своєю конячкою в поле з плугом і бороною. Раптом налетів дощ, а сховатись ніде було, так циган куди? — під борону. Сидить і кричить: та де воно вода тече? А он де: в бороні одного зубка немає.

Почув і записав
Микола ЛЕЛЮХ.
м. Кременчук Полтавської області.

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Який предмет тобі найбільше подобається?
— Перекур!

Костянтин КАЗАНЧЕВ

Валерій МОГИЛЬНИЙ

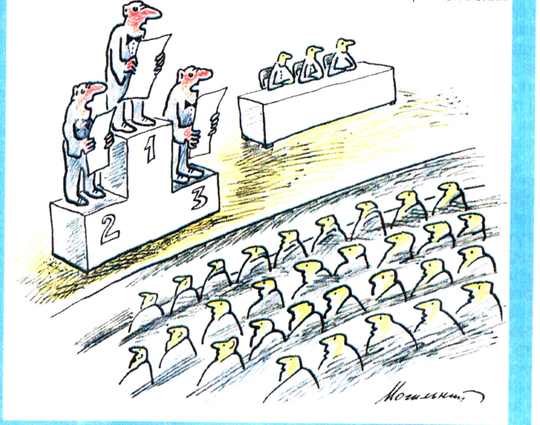

Микола КАПУСТА

Валерій ЧМИРЬОВ

Георгій МАЙОРЕНКО

Народні усмішки

ПОЯСНИЛА

Приїздить іноземець в наше село. Бачить, бабуся за гусьми біжить і кричить:
— Ах ви собаки, ану геть звідси!
Іноземець здивований:
— Бабусю, це ж гуси?
— Звичайно ж, гуси. Ви хіба не бачите?
— А чому ж ви їх собаками називаєте?
— Та ці свині мені весь город витоптали.

Почув і записав
Андрій ДІД.
м. Тлумач Івано-Франківської області.

НЕ МОЖЕ БУТИ

Інспектор ДАІ зупиняє машину. Водій:
— Товаришу інспекторе! Ну не міг я перевищити швидкості!
— Чому це?
— Бо їду до тещі!..

НЕ СКАЗАЛА

Чоловік приходить із роботи, швидко знімає одяг, сідає в крісло, вмикає телевізор — починається футбольний матч. Дружина:
— А я знаю рахунок. По радіо повідомили. Хочеш, скажу?
— Ні в якому разі! Я сам хочу подивитися!
— Та будь ласка, дивися, скільки влізе. Все одно ніхто не заб'є.

ПОРАДА

— Запам'ятай, синку,— повчає батько,— щоб бути хорошою людиною, ти повинен завжди бути пунктуальним і обережним.
— Тату, а що значить «бути пунктуальним»?
— Це щоб ти завжди виконував те, що обіцяв!
— А «обережним»?
— Щоб ніколи нічого не обіцяв!

НЕВЖЕ ДВІЙНЯ?

У пологовому будинку новоспечений батько здивовано каже:
— Батеньку мій! Двійня!
— Ні, поки що тільки одна дитина,— заспокоює його медсестра.— А наступного разу приходьте тверезим.

Почув і записав
Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.
смт Кіровське у Криму.

Стипендія

— Степане, чи можеш тепер прожити на стипендію?

— Можу, але недовго.

Михайло КОСТІВ.

м. Самбір.

Не гриміло

На практичному занятті викладач, задавши питання студентові, відповіді не отримав.

— Чому ви не відповідаєте на запитання, Сидорчук?— уточнює він.

— Я кивнув головою у відповідь.

— Значить, я просто не почув, що там у вас гриміло в голові.

Білет

На екзамені в інституті:

— Сидорчук, тягніть білет!

Студент, не кваплячись, бере білет і довго вчитується.

— Ну, і що там у вас?— здають нерви у викладача.

— Шостий ряд, десяте місце...

Василь БЕЦЬКИЙ.

ВІД СЕСІЇ ДО СЕСІЇ

ПАТЕНТНЕ БЮРО «ПЕРЦЯ»

Олексій КОХАН

Іван САВЛЮК

Кирило ВОЛОДІН-ПАНЧЕНКО

Олексій КОХАН

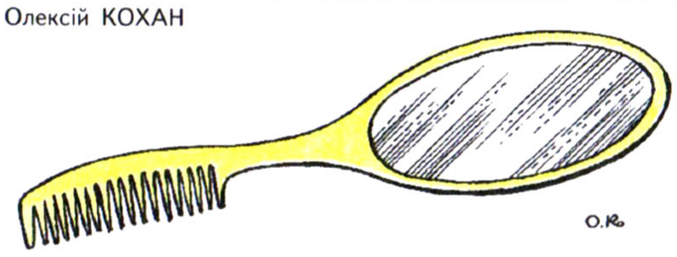

Вадим СИМИНОГА

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Олексій КОХАН

Сергій ФЕДЬКО

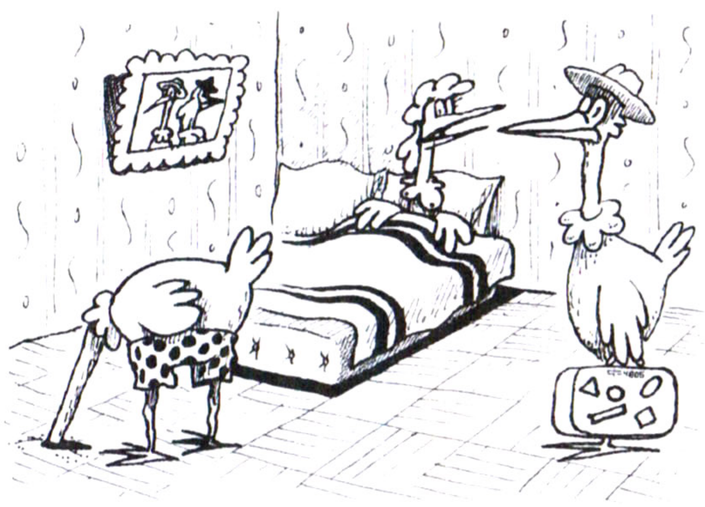

Валерій ЧМИРЬОВ

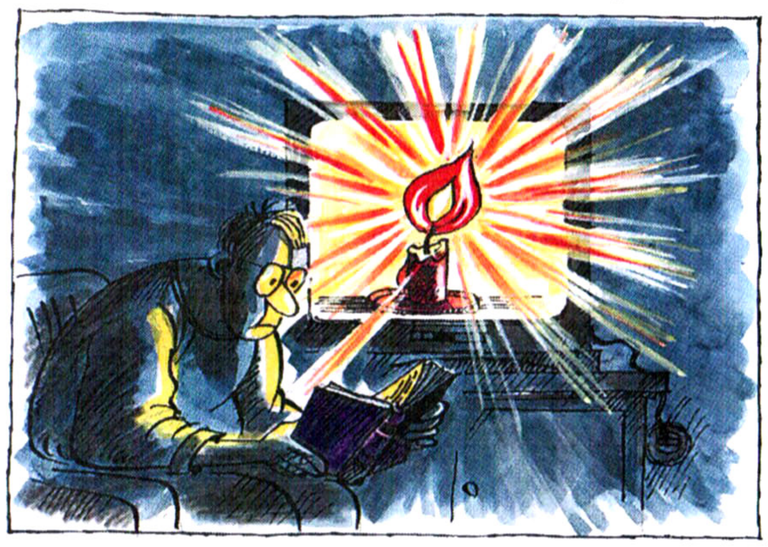

Після цілоденної шарпанини хочеться бодай поговорити про щось заспокійливе. От хоч би й про теплу ковдру і затишок обіймів Морфея, бога сну тобто. Стисло кажучи, — про нічний відпочинок, отой самий, що у якнайширших колах поспільства людського зажив слави відновлювача сил і рум'янця. Власне, тільки — поговорити, бо у теперішньому граді Лева із самим «відновлювачем», здається, покінчено.

Спочатку, тобто у перспективні 90-ті роки, коли громада рішуче відкидала замшіле минуле, пізніми вечорами і глупої ночі на вулицях пострілювали — з обрізів, гранатометів, із саморобних пістолетів. Знаєте, панувало піднесення, і хто за діло, а хто за компанію поліг, зустрічаючи юний і дуже діловий капіталізм. Як же без жертв! Без них зміна формацій — сама нудьга.

Перестріляли, перехапали, пере... коротше, нічне ловецтво підупало, затишилося. І до тих, хто лишився живим, або просто лишився, не вибравшись на заробітки до Португалії чи Іспанії, повернувся завіконний спокій.

Але це було перше враження — найлегковажніше з усіх.

Разом із прагматичними, неусміхненими капіталістами зовсім несподівано до дідька наплодилося різних купчиків, жевжиків, ошуканців. Життя стало явно веселішати. Для них. Але... але я з вашого дозволу у цьому місці оповідки вдамся до рекомендацій.

Саме через цю категорію оперетткових героїв не намагайтеся звечора міцно заснути, бо це — марна трата сил. Краще лежіть собі і до перших півнів кріпіться, а ще ліпше — тріть хрін із бурячками, скандальте, читайте історію України — ці заняття дуже помічні, аби відігнати думки

про жаданий сон. Раджу, бо оті веселі свинуваті купчики якраз у години, коли міська громада добирається до подушок, починають свої життєрадісні пустощі у шинках, кнайпах і нічних клубах, а десь отак після третього тосту (відомо: «За любов!») біля тих розважальних закладів починають гриміти салюти — в небо злітають потужні петарди, які оригінально підсвічують міські виднокраї. Звуки при цьому нагадують канонаду Другої світової.

П'ють, звісно, не тільки за любов, а й за її супровідні та похідні — за родичів, секретарок, дітей (цілком можливо, що й за позашлюбних, бо стільки законних нащадків, скільки гримає залпів, бути не може. Хіба що при гаремній системі розмноження). На вулиці Науковій, приміром, є симпатичний ресторанчик «Нікос», який уславився особливо видатними салютами — куди тим жалюгідним феєрверкам на відзначення жовтневого перевороту! Шкільні історики (тут багато шкіл — спальний район) гомонять об тім, що так, мабуть, свого часу входили до Києва банди Муравйова. «Банди» — трохи грубувате слово, і я ніколи не вжив би його до львівської гульвісної індустрії, якби воно не було пов'язане з Муравйовим. Тим більше, що гуляють патріоти, а не якісь зайди. Хоча, може, це й поверхове враження.

Був у новітній історії міста момент, коли салютування застільних шибеників трохи приглухло, було перенесене з темної пори доби на раніші години і велося меншими калібрами. Але згодом відродилося, яко всі прекрасні традиції вільного народу. Знову вночі десь гупає і світяться зірниці. І знову львівський люд настрахопуджено смикається у ліжках. Одні починають із переляку заїкатися, другі — дякувати Богові, що заїками не стали, треті — сипати прокльони. Але нікому з них це ані сил, ані рум'янця не відновлює. Як, до речі, й купа прийнятих Львівським магістратом ухвал щодо дотримання порядку.

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

ПОЕТ-ПЕРЕКРАДАЧ.

СПИРТІНВЕНТАР.

АРЕШТОКРАТИЧНІ МАНЕРИ.

Роман СОКАЛЮК.

ЛИЦЕМУР.

СОКОВИЖИМАНЬКА.

ЄВРОСОУС.

ВЧИТЕЛЬ -ІСТЕРИК.

ПУП ЗІРКА.

Петро СОХАН.

Олексій КОХАН

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Ціни на хліб зростають, на метро й інший транспорт підскакують, плата за комунальні послуги повзе вгору. А нам щодня з високих трибун втовкмачують про економічне піднесення і невпинне поліпшення добробуту.

Але ж при «помітних здобутках у розвитку соціально-економічної сфери» повинна бути хоча б стабілізація цін на товари і послуги. А так: на словах одне, а на ділі — інше.

Євген КРОПИВ'ЯНСЬКИЙ.

ЧЕТВЕРТИЙ ПАЛЕЦЬ

«... своєрідна верхня кінцівка-рука, що відзначається великою свободою рухів пальців» — із енциклопедичної довідки «Людина».

Так ось, поговоримо про пальці. І не про чиї-небудь, а про пальці тієї істоти, яка стоїть на найвищому щаблі розвитку живих організмів на Землі і належать до виду гомо сапієнса, себто людини розумної. Зокрема про один з них, який постійно — тисячоліттями! — дискримінується. Про отой, що перед мізинцем. Про безіменний.

Ну, я ще розумію — безіменні герої. А то ж — палець. Як кажуть, рідний. Той, який щоденно в людини перед очима. Щоденно в роботі. І — нате вам! Інші його колеги (чи побратими) мають свої персональні імена, а він, бідний — безіменний. Чорт батька зна що таке!

Це ні в які ворота не лізе! У людини (гомо сапієнса) всього лише п'ять пальців на руці, а один із них досі залишається безіменним. Дискримінація! Несправедливість! Невже в людей не вистачило фантазії і вони не змогли придумати імені для одного пальця? За стільки тисячоліть свого існування!

Я цього так не залишу! Рівність так рівність! Четвертий палець людини нарешті повинен мати своє ім'я. Отож всіх незадоволених таким станом справ, всіх борців за рівність та справедливість закликаю вступати до партії «Прихильників четвертого пальця», на чергових виборах до парламенту виступимо єдиним фронтом під гаслами:

— Геть дискримінацію!

— Дайош четвертому пальцю — персональне ім'я!

Певний, ми прорвемося до парламенту і приймемо закон про надання четвертому пальцю імені!

Безіменних пальців не повинно бути!

Ура!

Валентин ЧЕМЕРИС.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Візміть мене своїм охоронцем. Бо мого шефа щойно «пришили».

СОЛОДКА МИТЬ

Нарешті Миша домоглася влади!
Нехай говорять всі, що витівка пуста,
Але як солодко у лапи дзвоник взяти
Й на килим витягнути грізного Кота!

Володимир ШАМША.

м. Одеса.

Оголошення розклеювали Василь ВЕРБА та Іван МАРТИШ.

Сторінка для дітей

З А Г А Д К И

Цю рибу у річці
Ти можеш піймати.
А літеру зніниш —
І будеш дрімати.

(Сом — сон).

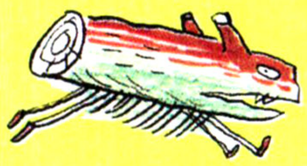

Дерев'яна спина.
А живіт — щетина.

(Пилка).

Дід Василь КРАВЧУК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

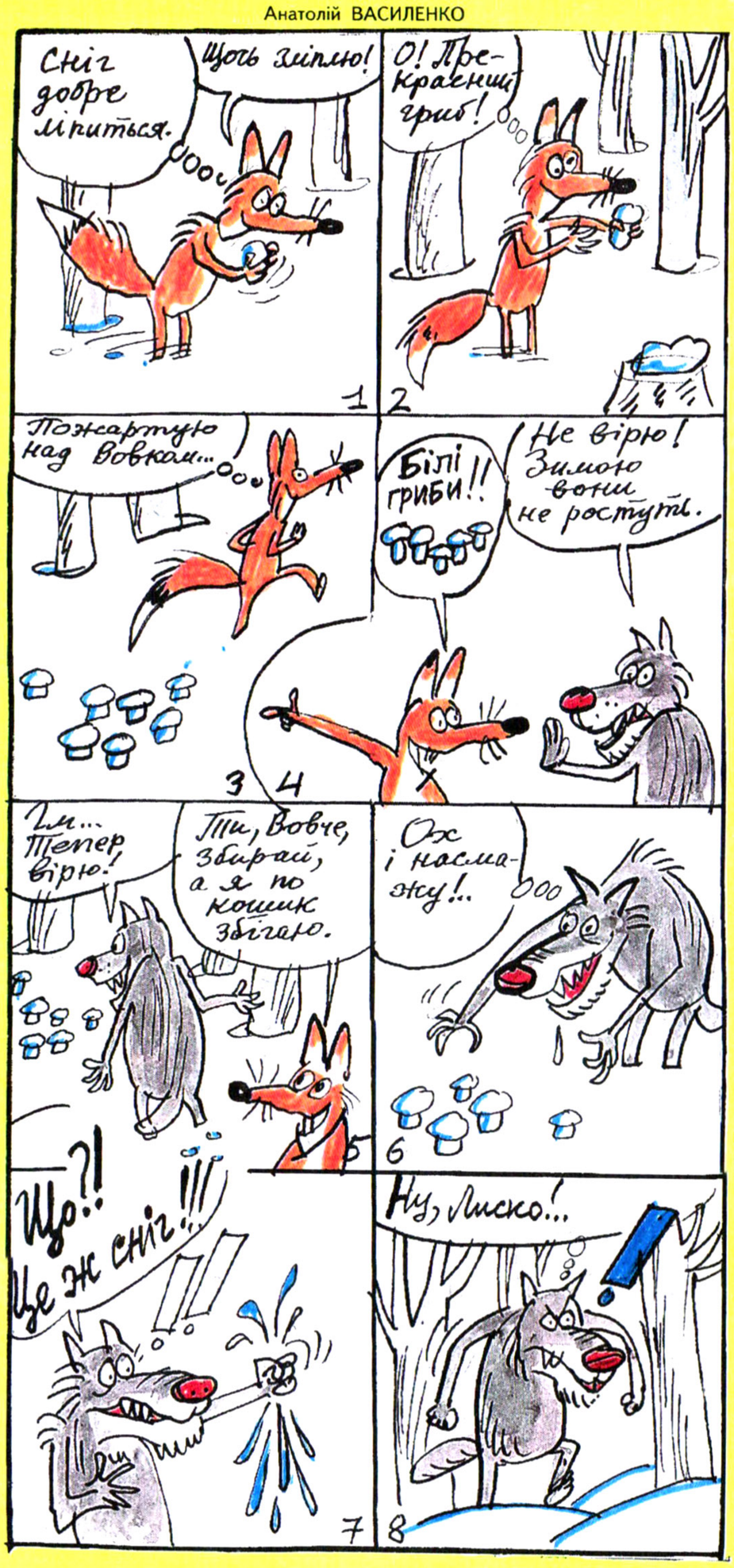

Вирішив один чоловік вивчити свого сина на коваля. І віддав його в науку до майстра. А через деякий час вирішив перевірити, як син навчається. Прийшов до майстра і бачить, що син з важким молотом розпечене залізо кує, аж піт по спині тече.

— Що ж це виходить?— звернувся чоловік до майстра.— Я тобі дитину для науки віддав, а ти її працювати примушуєш?

— А як же вчити?

— Нехай у куточку сидить і дивиться, як ти працюєш.

— Нехай буде по-вашому,— погодився майстер.

Минуло чимало часу. Знову прийшов чоловік до коваля і питає:

— Ну, навчився мій син ковальському ремеслу?

— А це ви у нього питайте,— каже майстер.

— Навчився,— відповідає син.

— Ну, тоді пішли додому.

Ідуть. Батько перед усіма хвалиться:

— Маю тепер свого коваля...

— То, може б, він мені плуг викував?— звернувся з проханням батьків брат.— Я вам і вугілля привезу, і заліза...

— А чому б і не викувати,— каже племінник.

Привіз дядько вугілля і заліза... Узявся молодий коваль за роботу. Кував, кував, нічого не виходить. А тут і дядько навідався:

— Ну, як тут мій плуг, готовий?

— Може, вам краще косу зробити?— запитує племінник.

Потоптався дядько на місці, а потім махнув рукою:

— Нехай буде коса...

Знову взявся коваль за молот. Кував, кував... Аж тут знову дядько:

— Як тут моя коса?..

— Для коси мало заліза залишилося... Може, вам ножик у хазяйстві потрібен?..

— Нехай буде вже й ножик,— погодився дядько.

Естонська народна казка

А увечері прийшов до кузні — немає й ножика.

— Давайте я вам зроблю пшик,— каже племінник.

— Який пшик?

Взяв хлопець залізо, що залишилося, розпік у вогні та й кинув у воду. Воно тільки зашипіло: «Пшик!»

— Гарний «пшик»?— запитав племінник.

— Такий, як коваль,— відповів на те дядько.

А батько, побачивши те, взяв сина і знову повів до майстра. І вже не підказував, як треба вчити його ковальському ремеслу.

Переповів М. МОЗГОВЕНКО.

Стимул

— Я не можу йти, у мене ніжки болять, візьми мене на ручки,— пхикає трирічний Сергійко.

— Невже не можеш дійти і до кіоска, де продається морозиво?— питає тато.

— Ну, туди, може, і дійду, бо недалеко.

Заздрість

— Андрійку, а чому твоя маленька сестричка тут плаче у колясці?— питає сусідський дядько.

— Бо я у футбол ганяю, а вона лежить. Заздрить...

Спостережливий

Малий Петрик гладить діда по голові й каже:.

— Дідусю, а в тебе волосся немає, тільки лоб і лоб...

Іван ТОКАРЧУК.

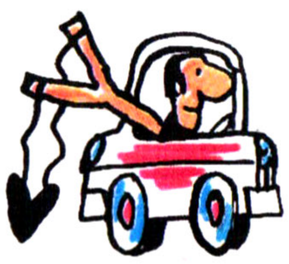

НОТА	ДИТЯЧА «ЗБРОЯ»	ЛОБ	РІДИНА	КВИТОК У ТРАМВАЇ	БАСЕЙН УКРАЇНИ
ШЛЯХ	ВИРОБНИК ТКАНИНИ	СПЛАВ	ЮВІЛЕЙ	СТОЛИЦЯ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ КРАЇНИ	НИЗЬКИЙ ЧОЛОВІЧИЙ ГОЛОС

МІНІ-ДІАЛОГИ

— Що таке морська хвороба?
— Це коли влітку тягне до моря.

***

— Про що свідчить диплом?
— Про те, що в людини був шанс чомусь навчитися.

***

— Якого письменника можна вважати талановитим?
— Того, який пише правдивіше, ніж є насправді.

***

— Що таке субординація?
— Це система, що узаконює стосунки, в яких начальник завжди правий.

***

— Хто такий нотаріус?
— Це людина, якій завжди щось перепадає від чужих заповітів.

***

— Який день у році найкоротший?
— Перше січня: прокидаєшся — а за вікном уже темніє.

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

***

Для чого козаки з'їдали пуд солі?
— Аби виростити оселедця.

***

— Яка різниця між приручено людиною і твариною?
— Приручена тварина лиже руки, а приручена людина лиже п'яти.

***

— Що означає розтринькувати гроші?
— Це коли будь-яка ціна вам по цимбалах.

***

— Для чого будують повітряні замки?
— Аби з них ефективніше кидати слова і гроші на вітер.

Флоріан БОДНАР.

Сергій РЯБОКОНЬ

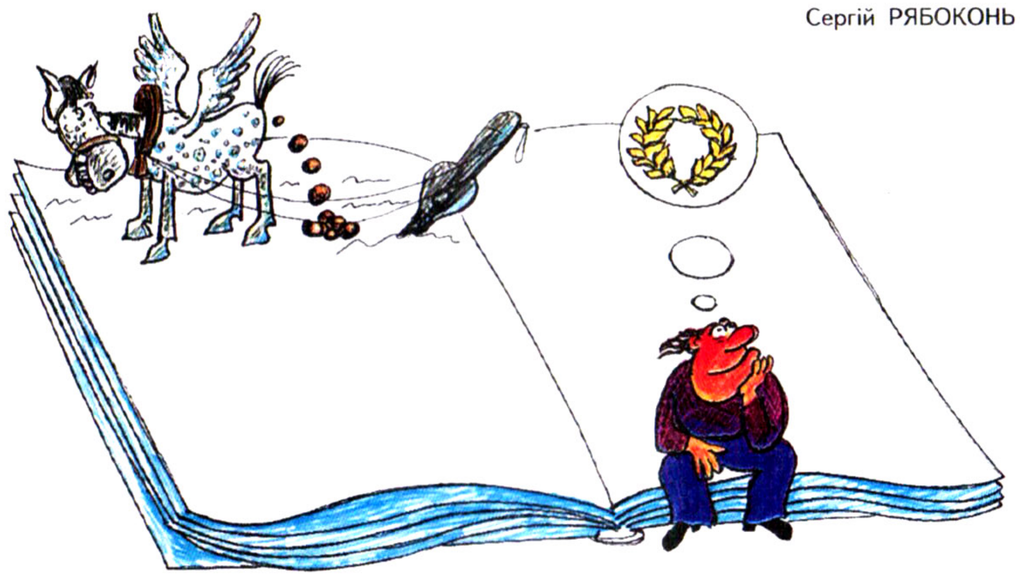

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

Владислав ШИРЯЄВ

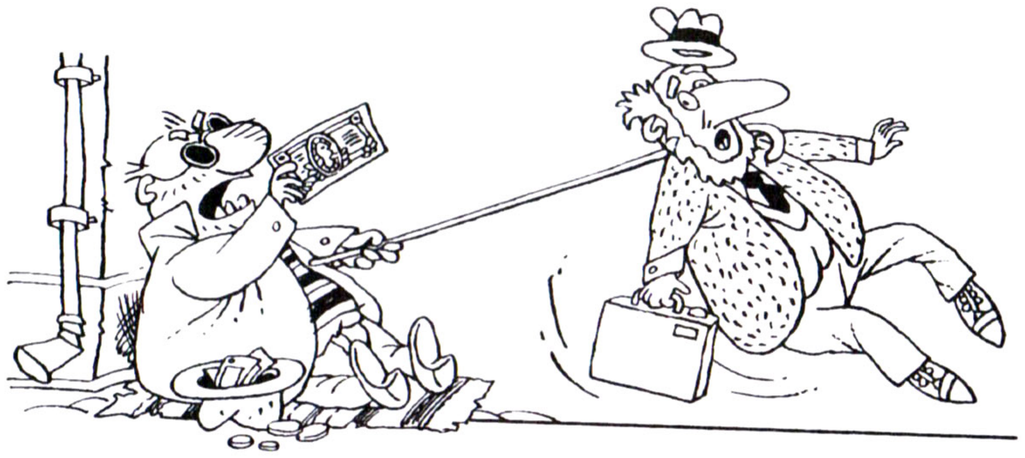

— Е-е, добродію, ця банкнота фальшива!

КОРОТКО КАЖУЧИ

* Що вражає у виступах вокаліста Поплавського? Підтанцьовка!

Володимир ШЕСТАКОВ.

* Здебільшого розум пропивають без закуски.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

ПОВЕЗЛО...

**Повезло Омелькові в житті.
Ніби побратався із судьбою:
В гості ходять через день зяті,
Від онуків — так нема відбою!
На виду, в пошані у сім'ї —
Як тут не позаздрить чоловіку:
Кашлянув — і вже несуть чаї,
Тільки чхнув — і враз готові ліки.
Доньки, мов служниці ті снують,
Годить всим його дружина рідна.
І пилинці впасти не дають,
Бо в Омелька... пенсія солідна.**

РЕЦЕПТ

**Медицина в нас боса і гола,
Ще й безплатна при цьому вона.
Якщо десь, не дай Боже, заколе,
То негайно... коліть кабана!**

Олександр ТАРАНЕНКО.
м. Дніпропетровськ.

ХТО

**Оковиту залива
Саша у горлянку.
— Хто це п'є—
кричить дружина,—
Із самого ранку?!
Пальцем правої руки
Той на себе тика:
— Ти вже що, не впізнаєш
Свого чоловіка?**

Василь ТИТЕЧКО.
***с. Мале Вербне
Рівненська область.***

...А У НАС — УСІ ВДОМА!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

**— У мене з очей іскри летять,
голова розколюється навпіл...
— Продемонструйте!**

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Сергій АРТЕМЕНКО

Олег ГУЦОЛ

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Требуется продавец на семена».

(Оголошення на базарі).

Надіслав Всеволод ЗІЧИС.
м. Київ.

«Я сказав тещі: «А вам яке діло до того, що ми з жінкою сваримося? А потім виявилося, що моя теща доводиться моїй жінці матір'ю».

«Стрілка годинника зупинилася і стояла мовчки».

«Жінка вдарила мене по голові, найшовши в мене найслабкіше місце».

(Із пояснень).

«Але ж того дня, коли я познайомився на вулиці зі своєю нинішньою дружиною, гороскоп наполегливо радив мені не виходити з дому. Тепер я ставлюсь до порад зірок поважно».

(Із листів).

«Раптом я почув чийсь погляд».

«Я впізнав його по родинці на правому носі».

(Із пояснень).

«Туристи, в яких залишилися талони від обіду, можуть з'їсти їх на вечерю».

(Із оголошення).

«Він вихопив шпагу і, не роздумуючи, вистрелив у противника».

«Дмитрик заліз на дерево і почав знімати лижі».

«Хлопчик боявся глибини, тому плавав на березі».

(Із шкільних зошитів).

Надіслав Василь КРИМЧАК.

КОНКУРС ТРИВАЄ

Свято за святом, вихідний за вихідним — саме так розпочався для нас 2004 рік. Ніби передбачаючи таку ситуацію, художник Валерій Могильний намалював відвідувача бару, перед котрим замість столика стоїть величезна-величезна чара з коктейлем. Замовив, щоб вистачило відсвяткувать Новий рік і за новим стилем, і за старим. Отакий малюнок було надруковано у першому числі «Перця». Наші читачі, гарно зустрівши Новоріччя, дружно взялися за самописки і просто засипали листами високоповажне журі, якому не так то й легко було визначити переможця. Після тривалої дискусії більшістю голосів перемогу присуджено ***Петру ВІРЧЕНКУ з с. Воєводського Троїцького району Луганської області.*** Він запропонував такі підписи:

«Зараз перевіримо, на що годяться прокладки «Олвейс»...

«Добре, з авансом якось упораюся, а що робити як і зарплату коктейлем видадуть?»

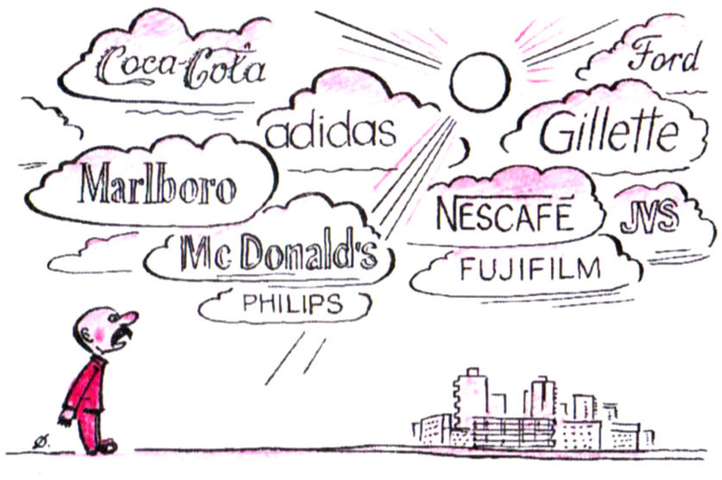

Вітаємо!

А інші учасники нехай не журяться. Бажаємо їм успіху у наступному турі. Придумайте підпис до малюнка Василя Фльорка.

На переможців чекають призи.

РЕФЕРЕНДУМ

Серед ночі дружина ліктем штовхнула чоловіка під бік.

Той схопився:

— Га, що?

— Та не «га», «що»,— прошепотіла дружина.— Дітей розбудиш. Референдуму за народною ініціативою не хочеш?

— Вже один відбувся, скільки можна?— пробуркотів чоловік.

— Не йди проти народу,— прошепотіла дружина.

Станіслав КРУГЛЯК.
с. Долинівка
Гайворонського району
Кіровоградської області.

ВІДПОВІДІ НА «ЛІНІЙНИЙ КРОСВОРД», ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

До, дорога, рогатка, ткач, чоло, олово, дата, талон, Лондон, Донбас, бас.

СКАНВОРД

Склав М. ШИПШИНА

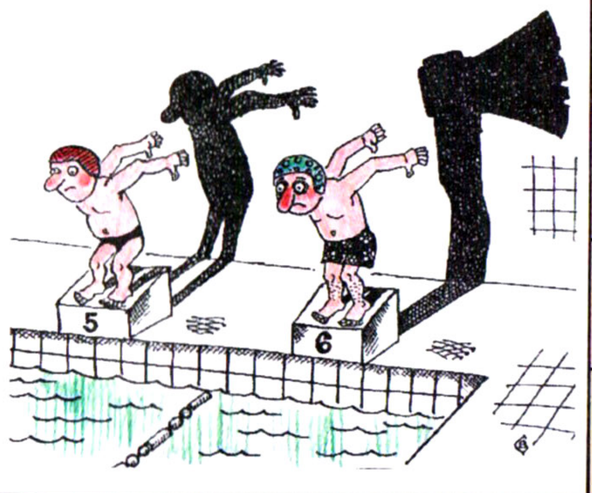

Окраса обличчя
Пісня «Червона . . .»
Морський розбійник
Перевізник в «Енеїді» І. Котляревського
Монета Франції
Коли владарюють жінки
Відгалуження ріки
Серія літаків
Передплачуйте «Перець»
Етап змагання
Гора поблизу «Вірменії»
Паркетне покриття
Танець навколо чогось з піснями
Розпорядження
ФА
Він безплатний у мишоловці
Біополе
Гуцульський чоловічий танок
Напій
«Бі-...-сі»
Сильний вітер
Дурне без хліба
100 м²
Притока Рейна
Самодіяльний артист, художник...
Чоловік у Англії
12 місяців
КОТИЛАСЯ ... З ВЕЛИКОГО ГОРБА
ДЕСНА
Яга
Бюрократичний, самогонний
. . . . . руку миє
ЛІС
Науки про закони мислення
«Запорожець за Дунаєм»
Сушені абрикоси
Почуття міри
Офіційний документ
Потрібний для стрибків з літака
Доміно

ІНТЕРСМІШИНКИ

ЦІКАВО...

Елегантний чоловік звертається до голлівудської зірки:

— Здається, ви мене не пам'ятаєте, але саме я три роки тому просив вашої руки.

— Це дуже цікаво!— вигукує кінозірка.— І я вийшла тоді за вас заміж?

ПОШУК

Міліца народила дівчинку і уважно переглядає телефонну книгу.

— Що ви шукаєте?— питається акушерка.

— Та оце зважую, як би назвати дитину.

— Я зараз принесу вам православний календар з усіма іменами.

— Це ні до того — я вже вибрала ім'я, підбираю прізвище.

А ДЗУСЬКИ!

— Розглянувши всі обставини вашого сімейного життя,— каже суддя подружжю,— я прийшов до висновку, що вам треба негайно розлучитися!

— Що?— вигукує жінка.— Розлучитися? Я змарнувала з цим нехлюєм двадцять дев'ять років, а тепер ви хочете, щоб я його ощасливила!

НАДІЙНИЙ ХІД

— Слід сказати, що всі чоловіки дурні,— ділиться своїми спостереженням одна жінка з подругою.— Щоразу, коли мені потрібні гроші, я влаштовую своєму скандал і кажу, що поїду до мами назавжди.

— І це на нього діє?

— Звичайно. Він щоразу дає мені гроші. Щоб купила собі квиток на поїзд.

ЕКОНОМІЯ

Ронда, походивши по магазинах, приходить додому і ще з порога хвалиться:

— Дорогенький, я витратила всі твої гроші, але ні долара більше.

Підготував Д. МИТЮК.

Майкл КЛІФТ
(США)

І ГОСПОДЬ-БОГ БЕЗПОМІЧНИЙ

Сорокасемирічний брокер Стівен Догарті зайшов у собор, гепнувся на коліна і почав гаряче молитися:

«Господи, уже п'ятнадцять років устаю рано-вранці, поспіхом снідаю, заводжу машину і їду на Уолл-Стріт, де цілий день працюю до знемоги, як каторжник, а тим часом дорога моя дружина цілих п'ятнадцять років блаженно вдома сидить. Гаряче благаю тебе, Господи, зроби так, щоб хоча б на один день ми помінялися з нею тілами, аби вона узнала, що то значить бути на моєму місці і на якому вогні я пряжуся».

І сталося чудо — Бог задовольнив молитву Стівена і наступного ранку той прокинувся уже будучи в тілі своєї дружини. Устав раніше, ніж тоді, коли був брокером, бо треба було приготувати сніданок на всю сім'ю. Потім розбудив дітей, допоміг їм одягтися, почистив найменшому зуби, розказував їм усілякі історійки, аби приохотити з'їсти снідання, відвіз машиною їх до школи, потім відправився в магазин за покупками, забрав одежу з хімчистки; повернувся додому й почав куховарити, бо ж усі голодні прийдуть; ввімкнув заповнену доверху пральну машину і, поки вона робила своє, заповзявся пилососити все житло; потім розвішав прання, щоб сушилося, нагодував кота, вивів собаку на прогулянку, а коли привів, то випрасував висохлу білизну; поїхав машиною до школи, щоб забрати дітей, наглядав за ними, поки вчили уроки на завтра, перевірив домашні завдання, приготував вечерю; вимив посуд, викупав малих, приспав їх і смертельно зморений упав на ліжко. Але не судилося йому одразу заснути — належало ще відбути секс.

Наступного дня Стівен Догарті (все ще в жіночому тілі своєї дружини) пішов у той же собор і замолився:

«Боже мій, я зовсім не був правий, так чорно заздрячи своїй дружині та думаючи, що вона веде легке та безтурботне життя! Я отримав гарний урок і тому прошу тебе, Господи, поверни знову все на свої місця!»

На це Господь йому відповів:

— Так, ти справді отримав гарний урок, чадо моє, і я зразу ж відновив би попередній стан речей, але, на жаль, зможу це зробити тільки через дев'ять місяців, оскільки ти вчора увечері завагітнів.

Переклад із англійської.

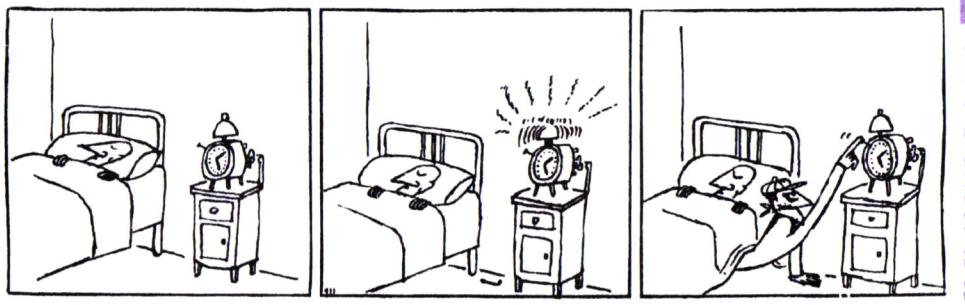

ПЕРЕЦЬ № 3 (1536)
Головний редактор
Михайло ПРУДНИК.
Редакційна колегія:
Микола БОСАК
(відповідальний секретар),
Анатолій ВАСИЛЕНКО,
Павло ГЛАЗОВИЙ,
Юрій ІЩЕНКО,
Олексій КОХАН
(головний художник),
Дмитро МОЛЯКЕВИЧ,
Іван СОЧИВЕЦЬ.

Засновники:
видавництво «Преса України»
та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано
Держкомітетом
по пресі України.
Свідоцтво КВ №736
від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди
поділяє думки автора.
Листи, рукописи, малюнки
не рецензуються
і не повертаються.
При передруку посилання
на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів!
Для своєчасного отримання
гонорару прохання разом
із творами надсилати
свій ідентифікаційний номер.

Здано до набору 22.01.2004.
Підписано до друку 25.02.2004.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 14170 прим.
Зам. 0110403.
Ціна договірна.
© «Перець» 2004 р.
Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції:
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 454-82-14,
факс 234-35-82,
художнього відділу
454-81-24.

З питань реклами
і розповсюдження журналу
звертатися за телефонами:
454-81-15, 454-81-38.

Internet: http://uamedia.
visti.net/perez/

Для телеграм:
Київ Перець.

Державне видавництво
«Преса України».
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

16 сторінка

Валерій ЧМИРЬОВ

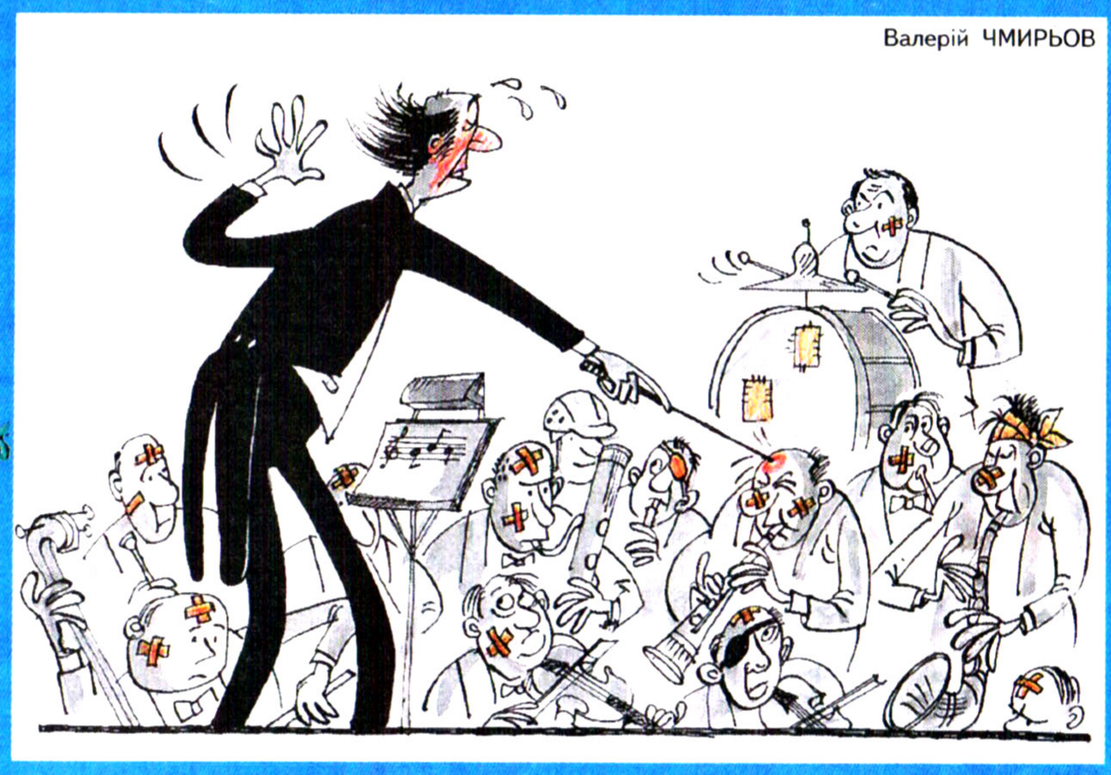

Олексій КОХАН

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— У мене немає стільки грошей: доведеться їхати в об'їзд.

Андрій САЄНКО

Олег ГУЦОЛ

— Галю, почухай мені спину на 5-А!

Борис БОГОМАЗ

Світлана РЕЙНІШ

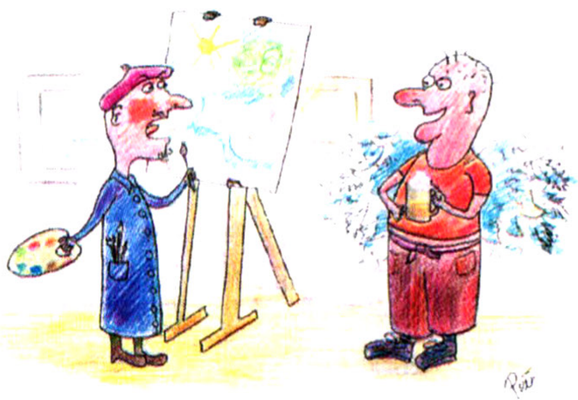

— Ви хто?
— Муза захворіла, я її заміщаю.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Зараз я, колеги студенти, розпочну операцію, а закінчувати її, видаляти зайве, зашивати будете ви. Від кінцевого результату залежатимуть ваші оцінки.

Владислав ШИРЯЄВ

4 820012 960675 03

Для тих, хто не зміг, не встиг чи забувся передплатити «Перець»
НАГАДУЄМО
що це можете зробити і сьогодні.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ,
У НАСТУПНОМУ ОТРИМАСТЕ НАШ ЖУРНАЛ.
Індекс 74393
Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити наш журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...
БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!